

Korábban kellett volna

Az ötvenéves N. Pál Józsefnek

*Korábban,
korábban kellett volna az
árvák útjára lépnem,*

*dűlni, borulni,
Mária ölébe esni bortól,
sörtől, kotyvasztott szeszeketől,*

*de így,
ötven felé,
már megette a fene az egészset,*

*pohárról pohárra,
csókról csókra
józanodom,*

*igen,
talán most kellene a szerelemről is
végképp lemondanom,*

*most,
hogy immár fölugrálok mellőle
az ágyból,*

*papírt, ceruzát keresni,
szétszálazni az érzékiség hűlő
áramköreit,*

*és leverni a szívem,
le a Svábbegy gyomrába,
akár egy földelészondát,*

*meg ne csapjon,
agyon ne üssön a balálod,
lángba ne borítson a búcsúszó,*

Édesanya,

*halhatatlanom, élbetetlenem,
látod, még mindig nem merlek
elsíratni,*

*kerülgetem csak megszakadt szívedet,
gyáva fakír
a rettegett munkaeszközt.*

Ott, legbelül

*Se hosszú hajam, se szakállam,
se tudós, se bölcs nem vagyok.
Se anyám, se apám, se társam,
se csillagom, mi megragyog.*

*De van fiam, sugárzó lányom,
s fényévekre bennük: hazám.
Ott, legbelül látom, amit látok,
biszem, amit hiszek – talán.*

Átváltozások (részlet)